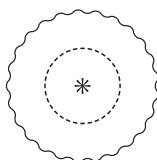

S'OBRE EL TELÓ
DAMIÀ BARDERA

La Segona **Perifèria**

II

Migdia tòrrid d'estiu. Ni rastre de núvols a la immensa volta del cel. La llum rabiosa de l'astre rei encongeix la mirada dels espectadors quan s'alça el teló. De mica en mica, s'entrelluca un petit banc de formigó al bell mig de l'escenari. Asseguts a les puntes, DOS HOMES de rostre atapeït, endolats, hieràtics, miren fixament el PÚBLIC rere unes discretes ulleres de sol. El seu silenci fosc, solemne, contrasta amb la cridòria dels NENS que ja apareixen projectats a les parets de l'escenari. Juguen despreocupats enmig del parc infantil, confosos entre les coloraines dels gronxadors, els tobogans i les rampes. Al cap d'una estona, la imatge es deté, congelada.

HOME U. (*Inexpressiu. Dirigint-se al seu company.*) Hora?

HOME DOS. (*També inexpressiu.*) Sí.

HOME U. (*Ràpidament, com si es tractés d'un concurs de la tele.*) Quina hora és ara?

HOME DOS. (*Fent un cop d'ull al rellotge de polsera, apressat*). Les dotze i set minuts.

HOME U. Quina hora serà d'aquí a una hora?

HOME DOS. La una i set minuts.

HOME U. I d'aquí a quatre minuts?

HOME DOS. (*Hi pensa un instant.*) Les dotze i onze minuts.

HOME U. I d'aquí a tretze minuts?

HOME DOS. Un quart i cinc d'una.

HOME U. I d'aquí a vint-i-tres minuts?

HOME DOS (*Fa la suma amb els dits. El PÚBLIC riu.*) Dos quarts d'una.

HOME U. I demà a aquesta hora?

HOME DOS. Les dotze i set minuts.

HOME U. I la setmana vinent?

HOME DOS. Les dotze i set minuts.

HOME U. I l'any que ve a aquesta hora?

HOME DOS. (*Respira alleujat.*) Les dotze i set minuts.

Es fa un breu silenci. Comença a baixar el teló, feixuc. Els DOS HOMES retornen lentament a la calma mentre els NENS reprenen l'activitat abans que els embolcalli la nit.

III

Jardí neoclàssic amb laberint a dins, en ple hivern. Neva. A l'interior del laberint, dos filòsofs atrapats, rígids. La neu els cobreix els turmells. Han de començar a saltar per no congelar-se i convertir-se en ninots de neu.

FILÒSOF A. (*Saltant i tremolant.*) No pot tardar, el jardiner!

FILÒSOF B. (*Saltant i petant de dents.*) El jardiner és home d'acció!

Quan un FILÒSOF toca de peus a terra, l'altre s'eleva, com si saltessin en un llit elàstic.

FILÒSOF A. Vindrà amb totes les eines!

FILÒSOF B. Ell farà la poda per nosaltres!

FILÒSOF A. Retallarà els murs del nostre voltant!

FILÒSOF B. Oh, els murs de la cultura!

FILÒSOF A. Oh, els murs del pensament!

Els dos FILÒSOFs continuen saltant, ara tu, ara jo, infatigables.

FILÒSOF B. Veurem la sortida!

FILÒSOF A. La sortida, finalment!

FILÒSOF B. I l'entrada!

FILÒSOF A. Potser coincideixen!

FILÒSOF B. Potser l'entrada i la sortida són una mateixa cosa!

FILÒSOF A. Potser l'entrada és la sortida vista des de fora!

FILÒSOF B. O potser la sortida és l'entrada vista des de dins!

FILÒSOF A. Qui sap si sortirem per on vam entrar!

FILÒSOF B. Potser vam entrar per on hem de sortir!

FILÒSOF A. Per on vam entrar?

FILÒSOF B. Per on hem de sortir?

FILÒSOF A. Què és una entrada?

FILÒSOF B. Què és una sortida?

IX

Mini vaixell pirata solcant les aigües embravides d'una banyera domèstica. L'aixeta raja i raja i els CLICKS-PLAYMOBIL tenen feines i treballs a mantenir les posicions assignades. Les envestides són cada cop més fortes, més violentes.

CLICK-CAPITÀ. (*Amb el pegot a l'ull, la cama de fusta i el lloro a l'espatlla.*) Timoner, mantingui el rumb!

CLICK-TIMONER. (*Incrustat al timó.*) Quin rumb, capità?

CLICK-CAPITÀ. Ja ho sap.

CLICK-TIMONER. No, no ho sé.

Les onades amenacen de fer sotsobrar l'embarcació en qualsevol moment.

CLICK-CAPITÀ. El de sempre.

CLICK-TIMONER. (*Sorprès pel requeriment.*) El de sempre?

CLICK-CAPITÀ. Sí, el de sempre.
CLICK-TIMONER. A on vol anar a parar, capità?
CLICK-CAPITÀ. Ho sap perfectament.
CLICK-TIMONER. No, no ho sé.
CLICK-CAPITÀ. No em faci perdre el temps.
CLICK-TIMONER. El timó no es belluga, capità.
CLICK-CAPITÀ. Què vol dir?
CLICK-TIMONER. És un timó fix.
CLICK-CAPITÀ. I què?
CLICK-TIMONER. Que no s'ha mogut mai.
CLICK-CAPITÀ. Mai?
CLICK-TIMONER. No, mai.

El CLICK-CAPITÀ es rasca el front amb la punta del garfi. Per sort, l'aixeta ja no raja i el temporal comença a amainar.

CLICK-CAPITÀ. (*Contrariat.*) I doncs, què fa vostè enganxat al timó?
CLICK-TIMONER. Ni idea, capità.
CLICK-CAPITÀ. I jo, què hi faig en aquest vaixell?
CLICK-TIMONER. No ho sé, capità.
CLICK-CAPITÀ. (*Confús.*) Noi, (*dirigint-se al grumet.*) veus alguna cosa?

CLICK-GRUMET. (*Amb un dels ulls adherit a l'allargavista.*) No, capità.

CLICK-CAPITÀ. No veus res?

CLICK-GRUMET. No.

CLICK-CAPITÀ. Res en absolut?

CLICK-GRUMET. Res de res.

El CLICK-CAPITÀ esbufega. No se'n sap avenir.

CLICK-CAPITÀ. (*Fent botzina amb el garfi i la mà.*) Artiller!

CLICK-ARTILLER. Què mana, capità?

CLICK-CAPITÀ. Estan a punt els canons?

CLICK-ARTILLER. No ho sé, capità.

CLICK-CAPITÀ. Què vol dir que no ho sap?

CLICK-ARTILLER. No els he fet servir mai, capità.

CLICK-CAPITÀ. (*Entre admirat i esfereït.*) Mai?

CLICK-ARTILLER. Ni una sola vegada.

El CLICK-CAPITÀ comença a perdre la fe en la tripulació. Decideix fer un últim intent.

CLICK-CAPITÀ. (*A la desesperada.*) Cuiner!

CLICK-CUINER. Digui, capità.

CLICK-CAPITÀ. Què hem menjat avui per dinar?

CLICK-CUINER. Ni idea, capità.

CLICK-CAPITÀ. Miri el menú, sisplau.

CLICK-CUINER. No hi ha cap menú, capità.

CLICK-CAPITÀ. Que no hi ha cap menú, diu?

CLICK-CUINER. No, capità.

CLICK-CAPITÀ. I on és?

CLICK-CUINER. No n'hi ha hagut mai cap,
capità.

Del desencís, el CLICK-CAPITÀ amanyaga el lloro per última vegada. Un peu gegant descendeix del cel, se submergeix en l'aigua calenta i una monstruosa onada arranca els CLICKS del vaixell i els arrossega fins al fons de la banyera.

XXXVIII

Estació de tren abandonada sota un cel gris de plom, amb ferros amuntegats dins i fora de les vies. La silueta d'un sostre buit enquadra núvols opacs mentre el rellotge de broques marca sempre la mateixa hora, indiferent al cúmul d'excrements i petits rosegadors que omplen les andanes. Dos ESQUELETS hi conversen nit i dia sense descans, molt a prop dels rails oxidats de les vies.

ESQUELET A. (*Palpant-se dissimuladament la caixa toràctica.*) ¿Sents, amic meu, el vent entre les costelles?

ESQUELET B. (*Resignat.*) Sí.

ESQUELET A. El mateix vent de sempre...

ESQUELET B. Sí...

ESQUELET A. La mateixa fred als ossos de quan érem petits...

ESQUELET B. Sí...

Cauen les primeres gotes. Les rates corren a amagar-se.

ESQUELET A. Sents ara la pluja?

ESQUELET B. La sento.

ESQUELET A. La humitat?

ESQUELET B. També.

ESQUELET A. I el tren, el sents?

ESQUELET B. El nostre tren?

ESQUELET A. El nostre.

ESQUELET B. No. Ja no el sento.

ESQUELET A. No passarà mai més.

ESQUELET B. Mai més.

S'enfosqueix el cel. Anuncia tempesta. Els dos ESQUELETS s'abracen per última vegada, salten a la via i s'esquerden en mil bocins.